

До Апеляційного суду м. Києва

Апелянт: позивач Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: Комунальне підприємство «Головний інформаційно - обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755),
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
засіб зв'язку –тел. 2388005,

Відповідач: Комунальне підприємство «Липкижитлосервіс» (код ЄДРПОУ 05756837),
пров. І. Мар'яненка, 7, м. Київ, 01021,
засіб зв'язку –тел. 2885025,

**на рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 09 лютого 2012 р.
у справі № 2-6157/11 (суддя Шевченко Н. М.)**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

При проголошенні рішення я не був присутнім (мною було подано заяву про розгляд справи 09.02.2012 р. без моєї участі) і фактично отримав його поштою 23.03.2012 р., після того як звертався до суду спочатку із електронним запитом щодо стану розгляду справи (на який не отримав жодної відповіді), а далі зі скаргою голові суду. Вказане є підставою для застосування положень ч. 1 ст. 294 ЦПК, а тому строки на апеляційне оскарження мною не пропущені.

Приводом мого звернення до суду за захистом було поширення недостовірної інформації по існування «боргу», яка протягом з липня 2009 р. по серпень 2011 р. включно розміщала на «рахунках на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» відповідача КП ГІОЦ з реквізитами особового рахунку XXXXXX. Способом захисту мною було обрано зобов'язання обох відповідачів спростувати цю недостовірну інформацію із заборорою її подальшого поширення. У цій цивільній справі відповідачами були дві юридичні особи: КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс». Предмет позову був мною ясно і чітко окреслений, підстави для його задоволення наведені мотивувальною частиною вимог.

Ознайомлення зі вступною і описовою частинами оскаржуваного рішення (ст. 215 ЦПК), які займають майже 6 сторінок, дає підстави для висновку, що вони переважно не стосуються предмету і підстав заявлених позовних вимог. Так, суд доволі детально описує власне уявлення щодо існуючих правовідносин у сфері надання житлово-комунальних послуг і порядку розрахунків за них, висловлює оціночні судження щодо господарських відносин між обома відповідачами та укладених між ними угод, не усунувши таким чином із судового розгляду все, що не має істотного значення для вирішення справи (ч. 2 ст. 160 ЦПК) і щодо чого по даній справі немає предмету спору. Крім того, суд посилається на рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 19.11.2010 р. по цивільній справі № 2-3386/1-10, постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 28.01.2011 р. по справі адміністративної юрисдикції № 2а-11889/10/2670, якими жодних преюдиційних обставин в контексті спору по цій справі не встановлювалося. Власне «обґрунтування» рішення по даній справі (мотивувальна частина) міститься лише на стор. 6-7 його тексту.

Відмовляючи у позовній вимозі визнати недостовірною інформацію про борг, що розміщена на «рахунках на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» Комунального підприємства «Головний інформаційно-обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755) з реквізитами особового рахунку XXXXXX (з липня 2009 р. по серпень 2011 р. включно), суд посилається виключно на інші судові рішення, датовані 19.11.2010 р.

і 28.01.2011 р., тобто якими не охоплюється період по серпень 2011 р. включно (після їх прийняття). Таким чином, в оскаржуваному рішенні взагалі відсутнє обґрунтування відмови визнати недостовірною інформацію, що була розміщена на рахунках КП ГІОЦ в описуваний період (з 19.11.2010 р. або 28.01.2011 р. по серпень 2011 р. включно).

Як роз'яснюється п. 19 ППВСУ № 1 від 27.02.2009 р. «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи», вирішуючи питання про визнання поширеної інформації недостовірною, суди повинні визначати характер такої інформації та з'ясовувати, чи є вона фактичним твердженням, чи оціночним судженням.

У розумінні положень п. 9 ППВСУ № 1 від 27.02.2009 р. відповідачами у справі про захист гідності, честі чи ділової репутації є фізична або юридична особа, яка поширила недостовірну інформацію, а також автор цієї інформації. Оскільки недостовірна інформація про «борг» була розміщена саме у *«рахунках на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» Комунального підприємства «Головний інформаційно-обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755)*, то мною коло відповідачів у позові було визначено вірно. Як правильно було встановлено судом (абзац 7 стор. 6 рішення) саме КП ГІОЦ роздруковує рахунки на сплату мною вартості спожитих послуг і далі надає дані рахунки КП «Липкижитлосервіс» (поширює інформацію). Судом правильно визначена кваліфікація діяльності КП ГІОЦ («прийняття і розщеплення платежів» з його рахунку № 2603000018106, «облік платежів»), а тому приналежність рахунків КП «Липкижитлосервіс» (яке не друкувало інформацію про «борг») не має значення. Рішення суду у цій частині не ґрунтується на положеннях ч. 4 ст. 277 ЦК, а саме: якщо особа, яка поширила недостовірну інформацію, невідома, фізична особа, право якої порушено, може звернутися до суду із заявою про встановлення факту недостовірності цієї інформації та її спростування (саме це і було мною зроблено пунктом 1 прохальної частини позову). Отже, висновок суду про безпідставність у цій частині позовних вимог не відповідає дійсним обставинами справи.

При цьому, через неправильне дослідження (точніше відсутність дослідження) і оцінку доказів судом зроблено необґрунтований висновок щодо нібито ненадання з мого боку доказів нарахування відповідачами заборгованості за житлово-комунальні послуги у вказаній мною сумі або доказів її погашення, а тому неприйняття судом до уваги наданого мною розрахунку «неіснуючого боргу». Так, до моєї позовної заяви від 28.10.2011 р. додатками за числом сторін справи були, крім вищевказаного розрахунку «неіснуючого боргу» прикладені рахунки КП ГІОЦ за період 06-07.2009 р. – 07-08.2011 р., квитанції на користь КП «Липкижитлосервіс» (2866,81 грн.). Таким чином, позовні вимоги були мною обґрунтовані належними і допустимими доказами: *на даний час мною сплачено за ЖКП з 01.06.2009 р. суму 2866,81 грн., що при нарахуваннях з того часу відповідачем КП ГІОЦ на суму 2760,48 грн. свідчить про позитивне сальдо на мою користь у сумі 106,33 грн. Проте в «рахунках на сплату житлово-комунальних та інших послуг» міститься недостовірна інформація: станом на серпень 2011 р. вказується про «борг» у розмірі 2082,77 грн. (що «виник» з 01.06.2009 р.).* Відповідачами ці докази не спростовані, зворотного у мотивувальній частині рішення суду не наведено. Отже, мої вимоги зобов'язати Комунальне підприємство «Головний інформаційно-обчислювальний центр» і Комунальне підприємство «Липкижитлосервіс» спростувати наведену в *«рахунках на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» з реквізитами особового рахунку XXXXXX* інформацію про суму боргу за житло-комунальні послуги шляхом надання мені протягом одного місяця після набрання законної сили рішенням по цій справі офіційних листів про його відсутність є підставними і повністю обґрунтованими.

Відмова судом у задоволенні вимог у цій частині (пункт 2 прохальної частини позову) є абсолютно невмотивованою і не ґрунтується на доказах, які реально містяться у матеріалах справи, а також були посвідчені судом в попередньому судовому засіданні (даний факт відтворюється на технічному запису судового процесу).

Відмовляючи мені у вимозі заборонити Комунальному підприємству «Липкижитлосервіс» (код ЄДРПОУ 05756837) поширення інформації (включаючи

інформацію у знеособленому вигляді) про мої прізвище з ініціалами, адресу проживання, особовий рахунок квартири, її корисну чи опалювальну площу, перелік отриманих житлово-комунальних послуг з їх вартістю і заборгованістю по ним без моєї письмової згоди; зокрема передачу цієї інформації для роздруківки або інших цілей Комунальному підприємству «Головний інформаційно-обчислювальний центр» суд посилається лише на рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 19.11.2010 р., де наведено, що вказана інформація є «виробничою», яка не містить підґрунтя конфіденційності, з посиланням на ст. 30 Закону України № 2657-XII «Про інформацію» (в редакції на час проголошення цього рішення). Зазначена ст. 30 Закону № 2657-XII мала назву «Інформація з обмеженим доступом», яка за своїм правовим режимом поділялася на конфіденційну і таємну. Рішенням від 19.11.2010 р., на яке міститься посилання в оскаржуваному, встановлено не факт належності інформації до тієї чи іншої категорії (що є виключною компетенцією законодавця), а лише висловлені щодо цього оціночні судження суддів, які це рішення приймали. Тобто будь-яких інших обставин (крім самого факту наявності рахунків КП ГІОЦ та інформації у них), які б були преюдиційними для даної справи № 2-6157/11 будь-якими іншими рішеннями, зокрема наведеним від 19.11.2010 р., не встановлювалося. Крім того, позов мною було подано у жовтні 2011 р., коли Закон України № 2657-XII був викладений в редакції Закону № 2938-VI від 13.01.2011 р. Отже, висновок суду про відмову у позові у цій частині взагалі не обґрунтовано жодною нормою матеріального права, що є грубим порушенням п. 4 ч. 1 ст. 214 ЦПК, відповідно до якої під час ухвалення рішення суд вирішує питання, яка правова норма підлягає застосуванню до цих правовідносин.

Також у цій частині рішенням суду в порушення процесуальних норм (ст. 8 ЦПК) і ст. 69 Закону України № 422/96-ВР «Про Конституційний Суд України» проігноровані і не враховані висновки Конституційного Суду України, наведені його рішеннями від 30.10.1997 р. № 5-зп (по справі Устименка К. Г.), від 20.01.2012 р. № 2-рп/2012 (за поданням Жашківської районної ради Черкаської області).

Так само не містить жодного посилання на конкретні норми матеріального права висновок суду про відмову у вимозі *заборонити Комунальному підприємству «Головний інформаційно-обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755) друкування «рахунків на сплату за житлово-комунальні та інші послуги», які містять особовий рахунок «XXXXXX» і адресу «_____»*. Суд лише посилається на те, що друкування рахунків (які містять недостовірну інформацію про «борг») обумовлено внутрішньогосподарською діяльністю відповідача КП ГІОЦ, що встановлена і регулюється відповідно до положень чинного законодавства України. Жодного з цих положень законів судом у своєму рішенні в порушення п. 4 ч. 1 ст. 214 ЦПК не наведено. Відсилаючись на визнання в судовому порядку (якого саме – знов таки не зазначено) договірних відносин між КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» такими, що відповідають нормам чинного законодавства, суд не звернув уваги, що загальне законодавство, на яке він посилається, було «чинним» на час вирішення зазначеними в оскаржуваному рішенні цивільних і адміністративних справ, а на час заявлення мною позову по даній справі змінилося.

Отже, у частинах пунктів 3, 4 прохальної частини позову слід визнати відсутнім нормативно-правове обґрунтування судом свого рішення про відмову в їх задоволенні.

Крім того, відповідача КП ГІОЦ не віднесено ст. 19 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» до жодного з учасників договірних відносин у сфері житлово-комунальних послуг (що одночасно встановлено судовими рішеннями, на які посилається суд) і діяльність у цій сфері взагалі не передбачена діючим Статутом цього підприємства. Не є відповідач КП ГІОЦ і житлово-експлуатаційною організацією у розумінні ст. 24 ЖК УРСР. У мешканців м. Києва, і мене зокрема, не укладено жодних договорів з відповідачем КП ГІОЦ щодо надання ним якихось послуг (ст. 511 ЦК) і такі договори не можуть бути укладені взагалі, оскільки б суперечили публічному порядку.

У цій частині, з огляду на встановлені по іншим справам обставини, судом застосовані положення Закону України № 1875-IV (конкретні норми судом знов-таки не зазначені) і ст. 24 ЖК УРСР, які на правовідносини, що є предметом спору по даній справі

не поширюються. В порушення ст. 10, ч. 3 ст. 61 ЦПК судом у цій частині вибірково не наводилися обставини, вже встановлені рішеннями судів від 19.11.2010 р. і від 28.01.2011 р., проте на інші обставини з цих рішень («на користь» КП ГІОЦ) суд посилається.

Відповідно до ч. 2 ст. 214 ЦПК при виборі правової норми, що підлягає застосуванню до спірних правовідносин, суд зобов'язаний враховувати висновки Верховного Суду України, викладені у рішеннях, прийнятих за результатами розгляду заяв про перегляд судового рішення з підстави, передбаченої пунктом 1 частини першої статті 355 цього Кодексу.

Відповідно до положень ст. 360-7 ЦПК рішення Верховного Суду України, прийняте за наслідками розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить зазначену норму права, та для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність із рішенням Верховного Суду України.

Невиконання судових рішень тягне за собою відповідальність, установлену законом.

Рішення Верховного Суду України, прийняті за результатами розгляду заяв про перегляд судового рішення з підстав, передбачених статтею 355 цього Кодексу, підлягають опублікуванню на офіційному веб-сайті Верховного Суду України не пізніше як через десять днів з дня їх прийняття.

В порушення вказаних новел процесуального законодавства судом такі висновки не були враховані. Так, постановою Верховного Суду України від 28.11.2011 р. по справі № 21-246а11, було відмовлено ПАТ «Київенерго» в задоволенні заяви про перегляд ухвали ВАСУ від 29.03.2011 р. № К-18726/09 по справі, якою були визнані незаконними і скасовані розпорядження Київської міської державної адміністрації (КМДА) внаслідок відсутності їх державної реєстрації територіальним органом юстиції.

Саме такі незареєстровані розпорядження КМДА є нормативно-правовою базою для діяльності відповідачів КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» щодо порядку розрахунків для населення за житлово-комунальні послуги і застосування тарифів для споживачів цих послуг, за якими нарахування за ці послуги відбуваються (шляхом друкування і поширення рахунків з «боргом», що нараховувався за тарифами, встановленими КМДА, тобто які містять недостовірну інформацію, навіть якби ці розпорядження були чинними).

Аналіз оскаржуваного рішення суду від 09.02.2012 р. дає підстави для висновку, що саме незареєстровані розпорядження КМДА суд вважає «чинним законодавством» на підставі нібито дотримання якого відповідачами і побудовані висновки про відмову мені у позовних вимогах. Таким чином, оскаржуване судове рішення абсолютно не відповідає вимогам положень ст. ст. 213-215 ЦПК щодо його законності і обґрунтованості, не враховує обов'язкових висновків суду вищої інстанції і суду конституційної юрисдикції.

Крім того, оскаржуване прийнято врозріз і всупереч положенням ППВСУ № 9 від 01.11.1996 р. «Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя».

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 292, 303, 309, 313, 360-7 ЦПК України,

ПРОШУ:

оскаржуване рішення Дніпровського райсуду м. Києва від 09 лютого 2012 р. скасувати, ухваливши нове рішення про задоволення позовних вимог у повному обсязі.

Додатки: рахунки КП ГІОЦ за серпень («борг» 2082,77 грн.) і жовтень 2011 р. (з персональними даними), квитанції на користь КП «Липкижитлосервіс» на суму 2866,81 грн. (надаються повторно); постанова ВСУ від 28.11.2011 р. у справі № 21-246а11; копії апеляційної скарги з додатками (для відповідачів); квитанція судового збору (для суду).

25 березня 2012 р.

/Апелянт Олійник Д. В./